

Arrest

nr. 224 968 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MOONS
Scheldedreef 29
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MOONS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2014 diende de verzoeker (voor de vierde maal) een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 september 2014 besliste de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, waarna de verzoeker op 20 november 2014 in het bezit werd gesteld van een A-kaart.

1.3. Op 18 september 2015 wordt de verzoeker door de politierechtbank te Laufen (Duitsland) tot een gevangenisstraf van 10 maanden veroordeeld omwille van feiten van mensensmokkel.

1.4. Op 16 oktober 2017 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus aan het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

1.5. Op 27 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Uit een navolgend onderzoek van het paspoort van de verzoeker blijkt dat de verzoeker tweemaal naar zijn land van herkomst terugkeerde, dit van 14 november 2016 tot 27 januari 2017 en van 21 december 2017 tot 04 maart 2018. Tijdens een verhoor op het commissariaat-generaal verklaart de verzoeker dat hij 3 keer is teruggekeerd naar Afghanistan, m.n. 14 dagen in 2015, 2 maanden in 2016 en 2 maanden en 15/20 dagen in 2017.

1.7. Op 10 december 2018 beslist de commissariaat-generaal om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus op te heffen. Deze opheffingsbeslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 11 december 2019.

1.8. Op 15 januari 2019 diende de verzoeker tegen de voormelde opheffingsbeslissing van 10 december 2018 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), doch dit beroep werd niet op de rol geplaatst bij gebrek aan (tijdige) betaling van het rolrecht.

1.9. Met een aangetekende brief van 18 januari 2019 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoeker mee dat zijn verblijfssituatie wordt onderzocht, dat de mogelijkheid bestaat dat het verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken en dat in voorkomend geval tevens een verwijderingsmaatregel met inreisverbod kan worden genomen. In diezelfde brief nodigt de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker, met uitdrukkelijke verwijzing naar het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, uit om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen en om deze, tezamen met alle nuttige informatie en bewijzen, terug te bezorgen binnen de vijftien dagen. De verzoeker geeft hieraan gevolg op 28 januari 2019.

1.10. Op 12 februari 2019 beslist de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 februari 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

naam: N.

voornaam: H.

geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Afghanistan

Krachtens artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 12/06/2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Uit het vingerafdrukkenonderzoek was gebleken dat u op 03/09/2008 een asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk en dientengevolge werd op 13/11/2009 met toepassing van artikel 16.1.C, van Verordening 343/2003 van 18 februari 2003 een terugnameverzoek aan de Britse autoriteiten gericht. Op 26/11/2009 verklaarden de Britse autoriteiten zich de verantwoordelijke Lidstaat voor de behandeling van uw asielaanvraag in toepassing van artikel

16.1.d. van voormelde Verordening. Op 24/03/2010 was u het voorwerp van een beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 16/06/2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 16/05/2011 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14/06/2011 diende u tegen voormelde beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 20/10/2011 werd u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in beroep geweigerd. Op 27/10/2011 was u het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quiquies).

Op 28/11/2011 diende u een derde asielaanvraag in. Op 20/03/2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28/03/2012 diende u tegen voormelde beslissing een schorsend beroep in bij de RW. Op 20/06/2012 werd u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in beroep geweigerd. Op 19/09/2012 was u het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quiquies). Op 10/04/2014 diende u een vierde asielaanvraag in. Op 19/09/2014 werd u door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 22/09/2014 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 20/11/2014 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 16/10/2019.

Op 18/09/2015 werd u door de Politierechtbank te Laufen (Duitsland) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens feiten van mensensmokkel.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 16/10/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd.

Op 27/10/2017 besloot het CGVS dat niet werd overgegaan tot een intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Vanwege de Nederlandse luchtvaartpolitie te Schiphol werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u op 04/03/2018 het voorwerp was van een grenscontrole. Daarbij was u in het bezit van een nationaal Afghaans paspoort, afgeleverd op 21/12/2015 door het Afghaanse Consulaat te Bonn (Duitsland). Nazicht van de in- en uitreisstempels van dit paspoort toonde aan dat u tweemaal naar uw land van herkomst terugkeerde, meer bepaald van 14/11/2016 tot 27/01/2017 en van 21/12/2017 tot 04/03/2018.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 09/03/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd.

In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 12/09/2018 door het CGVS gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 11/12/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5, van de wet van 15 december 1980 op te heffen, een beslissing waarvan u op 12/12/2018 in kennis werd gebracht. Tijdens uw onderhoud met het CGVS verklaarde u drie keer naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, namelijk in 14 dagen in 2015, 2 maanden in 2016 en 2 maanden en 15 of 20 dagen in 2017. Het CGVS was van oordeel dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt, wijst er volgens het CGVS op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiaire beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire beschermingsstatus niet langer nodig is.

Blijkens informatie van de griffie van de RvV diende u een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen voormelde beslissing. De griffie informeerde de DVZ op 08/02/2019 evenwel dat u tot 07/02/2019 de tijd had om uw rolrecht te betalen, doch dit niet

deed. Bijgevolg is er tegen de voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep hangende en is de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven op grond van artikel 55/5, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 17/01/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en een kopie van het voormelde verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing voor. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 12/06/2009 verklaarde dat u het Rijk op 11/06/2009 bent binnengekomen, ongeveer 9,5 jaar geleden. We merken evenwel op dat u een groot deel van uw verblijf in België, tot de indiening van uw laatste asielaanvraag, onwettig op het grondgebied verbleef en het voorwerp was van 3 bevelen om het grondgebied te verlaten. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u gedurende langere periode in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en een taalopleiding en opleiding heftruckchauffeur te hebben gevolgd. Bovendien verklaarde u tewerkgesteld te zijn geweest als magazijnier en chauffeur. Vooreerst merken we op dat dit louter blote verklaringen betreft, aangezien u geen enkel formeel element aanbracht om deze vermeende opleidingen of tewerkstellingen te staven. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Bovendien doen deze vermeende inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving geen afbreuk aan het feit dat u op 18/09/2015 door de Politierechtbank te Laufen (Duitsland) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens feiten mensensmokkel. U bevestigde deze veroordeling in de door u ingevulde vragenlijst. Het klemt ons inziens des te meer dat u dergelijke feiten pleegde, op een ogenblik dat u zelf een internationale beschermingsstatus genoot.

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat u geen in België verblijvende familieleden hebt. U gaf aan dat u gehuwd bent, doch uw vrouw en minderjarig kind in Afghanistan verblijven. Daarnaast gaf u aan dat ook uw moeder en broer daar verblijven. We wijzen er bovendien op dat u reeds drie keer (langdurig) terugkeerde naar uw land van herkomst, in 2015, 2016 en 2017. Tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 12/09/2018 verklaarde u dat u herhaaldelijk terugkeerde omwille van de gezondheidstoestand van uw moeder. Bovendien gaf u aan andere familieleden te hebben bezocht. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, die onbestaande zijn. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de voormelde vragenlijst 'nee' antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verwees u in de vragenlijst naar de kopie van het verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de beslissing van het CGVS tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. We wijzen er op dat het CGVS van oordeel was dat, gelet op de herhaalde terugkeer, u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt, wijst er volgens het CGVS op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiaire beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire beschermingsstatus niet langer nodig is. Ook de DVZ wenst er dienaangaande op te wijzen dat u reeds herhaaldelijk en langdurig naar uw land terugkeerde en dit om familiale redenen.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter zitting legt de advocaat van de verzoeker een aantal stukken neer. Het betreft een kopie van een arbeidsovereenkomst van 13 maart 2017, een ‘fiche nr. 281.10’ van het inkomstenjaar 2017, een aantal loonfiches van december 2018 tot en met februari 2019, twee niet-vertaalde Arabische stukken, en een Engelstalig document van het Jamhoryat Hospital te Kabul.

De advocaat van de verweerder vraagt om deze stukken uit de debatten te weren omdat zij niet bekend waren op het moment van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat hij, als annulatierechter, de regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (beoordeling *ex tunc*). Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de thans voorgelegde stukken niet heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder, terwijl hij nochtans uitdrukkelijk werd uitgenodigd om zijn hoorrecht uit te oefenen (zie punt 1.9.) en deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden, stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon beschikken over de ter terechtzitting neergelegde stukken.

Bijgevolg kunnen de voornoemde stukken niet in de beoordeling door de Raad worden betrokken en worden zij uit de debatten geweerd.

2.2. In een voorafgaandelijke opmerking, onder “punt B. Middelen”, laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de specifieke vormvereisten van artikel 744 van het Gerechtelijk Wetboek.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent opmerkt, is de thans bestreden akte geenszins te vergelijken met een conclusie van een partij inzake de burgerlijke rechtspleging. De bestreden akte is een administratieve rechtshandeling, die op geen enkele wijze onderworpen is aan de bepalingen van artikel 744 van het Gerechtelijk Wetboek.

De voorafgaande opmerking in het verzoekschrift, is dan ook niet dienstig.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“18/ Doordat verweerster ten onrechte het bevel neemt om het grondgebied te verlaten op grond van een weigeringsbeslissing van het CGVS terwijl verzoeker intussen reeds een beroepsprocedure had ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarbij gewezen werd op de zeer gegronde vrees voor aantasting van zijn leven en fysieke integriteit ten gevolge van willekeurig geweld;

19/ Iedere beslissing van de overheid dient steeds in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen;

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en in het bijzonder een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden;

Bij het nemen van de beslissing is er dan ook de verplichting om op objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, o.c., 101-129);

20/ Geheel ten onrechte neemt verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten en verwijst zij naar het feit dat de bij het nemen van deze beslissing ... 'rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst'; Dit alles terwijl verzoeker zijn rechten wenste te doen gelden zijn recentelijk het verzoekschrift van 14 januari 2019, waarmede op geen enkele manier rekening werd gehouden!;

Verzoeker werd het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting eigenlijk ontzegd; (cf. *supra*, zijn overmachtsituatie)

Verwerende partij baseerde zich dan ook op totaal achterhaalde informatie bij het nemen van het bevel, zonder standpunt in te nemen omtrent met wat verzoeker uitgebreid argumenteerde; De materiële motiveringsplicht werd miskend;

Sowieso heeft men dus geen rekening gehouden met de gegronde vrees voor aantasting van het leven van verzoeker en zijn fysieke integriteit ten gevolge van willekeurig geweld wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan (meer bepaald de provincie Laghman);

Een uitvoering van het bevel zou dan ook in strijd zijn met het non-refoulement beginsel en artikel 3 EVRM;

Door het bevel toch af te leveren zonder de minste anticipatie, is er sprake van grove miskenning van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;"

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 3 EVRM,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het redelijkheidsbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat geen rekening zou zijn gehouden met de beroepsprocedure die verzoekende partij heeft ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekende partij erkent dat hij te laat zijn rolrecht betaalde, maar stelt dat hij 'verwacht dat zijn zaak alsnog op de rol zal worden geplaatst'. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op 'achterhaalde' informatie, waarbij verzoekende partij stelt dat hij een reëel risico loopt op willekeurig geweld, bij een terugkeer naar de provincie Laghman in Afghanistan.

Verweerder wijst erop dat bij het administratief dossier een overzicht uit het rijksregister werd gevoerd ('Gegevenshistoriek RN'), dd. 18.04.2019.

Uit voormelde historiek blijkt niet dat verzoekende partij een schorsend beroep zou hebben ingesteld tegen de beslissing dd. 10.12.2018 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Terwijl bij navraag ter griffie werd vernomen dat het rolrecht niet tijdig werd betaald, zodat het door verzoekende partij ingediende beroep nooit op de rol werd ingeschreven.

De kritiek van verzoekende partij, als zou geen rekening zijn gehouden met een hangende beroepsprocedure, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekende partij legt ook geen bewijs van inschrijving op de rol voor.

De verzoekende partij voert in het inleidend verzoekschrift voorts de vermeende schending aan van artikel 3 EVRM. Zij verwijst naar de situatie in Afghanistan, en naar enkele rapporten.

Dienaangaande merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Afghanistan, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien zij aan die Staat (waaruit zij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De verweerder laat gelden, dat uit diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij is gebleken dat er in casu geen sprake van een reëel risico is om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de gewijzigde situatie in Afghanistan, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zelf meermaals terugkeerde naar Afghanistan, en daar voor langere periodes (meerdere maanden) heeft verbleven.

Verder toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat de rapporten waarop zij zich beroept, op zijn concrete situatie betrekking hebben.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, noch op een risico van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn

persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij in het kader van het voorgehouden nadeel een algemeen betoog over de onveiligheid in Afghanistan, zonder enig onderscheid te maken naargelang de verschillende regio's en provincies in het land.

Dienomtrent verwijst verweerder naar rechtspraak van het EHRM waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): “Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.”

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen.

De verweerder verwijst daarbij naar de omstandige analyse in de beslissing van 10.12.2018 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarvan het de motieven tot de zijne maakt.

Verweerder benadrukt ten overvloede dat verzoekende partij niet aantoont dat zich in heel Afghanistan een onveilige situatie voordoet, noch dat hij zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen om aan het geweld te ontkomen (zie o.a. R.v.V. nr. 107 710 van 30 juli 2013, oordelend in het kader van volle rechtsmacht).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verweerder wijst ter zake nog op het arrest nr. 111.167 dd. 02.10.2013, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld:

“Er wordt vooreerst vastgesteld dat de verzoekende partij uitvoerig naar bronnen verwijst en teert die algemeen van aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan of In Kaboel, maar dat de verzoekende partij bijzonder karig is in het geven van aanwijzingen betreffende de situatie in provincie Kapisa, district Kohistan, waar zij afkomstig zou van zijn. Persoonlijke elementen ontbreken in haar discours. In casu kan er verwacht worden dat zij meer concrete, op haar eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Er mag van de verzoekende partij verwacht worden in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dat, nu een vrij recent arrest van de Raad zich uitvoerig uitsprak over de veiligheid van de regio waarvan de verzoekende partij afkomstig is, deze in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus als veilig beoordeelde, zij op nauwkeurige wijze in het kader van een zaak behandeld in uiterst dringende noodzakelijkheid zij de paragrafen aanhaalt van de rapporten die zij citeert, waaruit zou moeten blijken dat in casu Kohistan geëvolueerd is van een relatief veilig gebied naar een onveilig gebied waar het geweld dermate ernstig is en veralgemeend dat er een risico ontstaat in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer. [...]

Verzoekende partij verwijst naar de situatie in Kaboel en naar rechtspraak van het EHRM doch de Raad wijst op de rechtspraak van het Europees hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Husseini v. Zweden, -13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin liet EHRM overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch

in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. [...] Bovendien dient nog gesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij verplicht zou zijn in Kaboel te verblijven.

Wat de algemene verslechterde situatie betreft [...]. Dergelijke algemene stelling volstaat niet om in casu, gelet op de afkomst van de verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM prima facie aan te tonen. [...]

Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij nalaat op precieze wijze te verduidelijken in welke mate de rapporten die zij aanhaalt van enige invloed zijn op haar concrete situatie en een verschillende beoordeling toelaten dan deze verricht door de asielinstanties ter gelegenheid van de beoordeling van haar eerdere asielaanvragen en in het licht van het onderzoek verricht door het EHRM in voormeld arrest. Een schending van artikel 3 EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien wordt er vastgesteld dat, in de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er een ernstige verslechtering van de situatie ontstaan is sedert 2013 en sedert de beëindiging van haar laatste asielpprocedure, niets de verzoekende partij belet —mits naleving van de wettelijke bepalingen ter zake - een asielaanvraag in te dienen om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen.

Ter terechtzitting hieromtrent gevraagd, stelt de raadsman van de verzoekende partij dat zij een nieuwe asielaanvraag aan het bespreken is met de verzoekende partij.

In casu stelt de Raad prima facie vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugleiding naar Afghanistan een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.”

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde ten onrechte het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, zonder hierbij rekening te houden met het verzoekschrift van 14 januari 2019 waarmee hij zijn rechten wenste te doen gelden. De gemachtigde heeft zich volgens de verzoeker gebaseerd op achterhaalde informatie en hij heeft nagelaten om een standpunt in te nemen omtrent de argumentatie die in het voornoemde verzoekschrift werd naar voor gebracht omtrent de gegronde vrees voor aantasting van het leven en de fysieke integriteit tengevolge van willekeurig geweld, wanneer de verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan. De verzoeker besluit dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door het bevel af te geven zonder de minste anticipatie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder, met een aangetekende brief van 18 januari 2019, aan de verzoeker heeft meegedeeld dat zijn verblijfssituatie wordt onderzocht, dat de mogelijkheid bestaat dat het verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken en dat in voorkomend geval tevens een verwijderingsmaatregel met inreisverbod kan worden genomen. In diezelfde brief wordt de verzoeker, met uitdrukkelijke verwijzing naar het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, uitgenodigd om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen en om deze, tezamen met alle nuttige informatie en bewijzen, terug te bezorgen binnen de vijftien dagen. Het gaat om een voorgedrukte vragenlijst met in totaal 16 vragen, waarvan de laatste vraag luidt als volgt: “Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Indien ja, welke?” De verzoeker gaf hieraan gevolg, en antwoordde als volgt op deze vraag: “Ja, zie verzoekschrift”. De verzoeker vermeldde op de vragenlijst tevens uitdrukkelijk als bijlage “verzoekschrift dd 14/01/2019” en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij de vragenlijst

inderdaad een integraal afschrift heeft gevoegd van het verzoekschrift dat op 14 januari 2019 werd opgesteld ter indiening van een beroep bij de Raad tegen de beslissing van 10 december 2018 tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden akte wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“(…)

Op 11/12/2018 [10/12/2018] besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5, van de wet van 15 december 1980 op te heffen, een beslissing waarvan u op 12/12/2018 in kennis werd gebracht. Tijdens uw onderhoud met het CGVS verklaarde u drie keer naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, namelijk in 14 dagen in 2015, 2 maanden in 2016 en 2 maanden en 15 of 20 dagen in 2017. Het CGVS was van oordeel dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt, wijst er volgens het CGVS op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiaire beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire beschermingsstatus niet langer nodig is.

Blijkens informatie van de griffie van de RVV diende u een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen voormelde beslissing. De griffie informeerde de DVZ op 08/02/2019 evenwel dat u tot 07/02/2019 de tijd had om uw rolrecht te betalen, doch dit niet deed. Bijgevolg is er tegen de voormelde beslissing van het CGVS geen schorsend beroep hangende en is de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven op grond van artikel 55/5, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 17/01/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en een kopie van het voormelde verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing voor. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden.

“(…)

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verwees u in de vragenlijst naar de kopie van het verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de beslissing van het CGVS tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. We wijzen er op dat het CGVS van oordeel was dat, gelet op de herhaalde terugkeer, u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt, wijst er volgens het CGVS op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiaire beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire beschermingsstatus niet langer nodig is. Ook de DVZ wenst er dienaangaande op te wijzen dat u reeds herhaaldelijk en langdurig naar uw land terugkeerde en dit om familiale redenen.

“(…)”

Het blijkt echter niet uit de motivering die is opgenomen in de bestreden akte, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier, dat de gemachtigde enige concrete afweging heeft gemaakt van verzoekers specifieke argumentatie in het verzoekschrift van 14 januari 2019 omtrent de vrees voor de aantasting van het leven en de fysieke integriteit omwille van willekeurig geweld bij terugkeer naar Afghanistan. De verzoeker heeft meer bepaald het volgende gesteld:

“B. Toegankelijkheid Kaboel-Jalalabad

8/ Het CGVS stelde dat het over actuele en objectieve informatie beschikt, waaruit blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel (hoofdstad Afghanistan) en deze weg op een relatief veilige manier toegankelijk is;
(cf. Beslissing dd. 10/12/18, pag. 4, §2)

In het overwegend deel van kwestige beslissing trachtte men via standaardformules aan te tonen dat ook de omgeving van beide steden als volledig veilig kon worden beschouwd;
(cf. Beslissing dd. 10/12/18, pag. 3, §3 t/m pag. 5, §6)

9/ Dit is totaal in tegenstrijd met wat men zelf via een eigen update op 20 februari 2018 nog analyseerde:

"... Ook Jalalabad is hierbij recent terug in het vizier gekomen van militante groeperingen. Een westerse veiligheidsanalist in Kabul geeft aan dat de veiligheidssituatie in Jalalabad sinds juni 2016 achteruit is gegaan. Het gaat voornamelijk om een toename van criminele activiteiten. Specifiek voor de stad Jalalabad lagen inwoners in de mediaberichtgeving in 2017 een toenemend onveiligheidsgevoel aan. Het gaat vooral over een toename van gewapende overvallen, ontvoeringen, explosies, zelfmoordaanslagen, en (doel)gerichte moorden. In februari 2018 blijkt uit een videoreportage van Deutsche Welle (DW) dat inwoners van de provincie Nangarhar criminele activiteiten in de stad Jalalabad als een grotere bedreiging beschouwen dan terreur. Lokale handelaars zijn regelmatig onderworpen aan diefstal, afpersing en ontvoering. ...3 (cf. Site COI Focus van het CGVS zelf, pag. 10, met diverse verwijzingen)

Op zelfde site is weergegeven alwaar de IS nog aanwezig is in de diverse districten, voornamelijk in Kabul, Jalalabad en Achin is er een overduidelijke aanwezigheid vast te stellen; In Jalalabad en Kabul zijn er minstens 2x per week aanvallen van de TALIBAN ...; (cf. Site COI Focus, pag. 23-24, bron BBC 23/08/17 - 21/11/17)

C. Rapport UNHCR

10/ (cf Site Vluchtelingenwerk Vlaanderen, met verwijzing naar de volledige guidelines: UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 august 2018)

" Op 30 augustus 2018 publiceerde UNHCR, de VN-vluchtelingenorganisatie, nieuwe richtlijnen over de behandeling van asielaanvragen van mensen afkomstig uit Afghanistan. Belangrijke en nuttige informatie want Afghanistan zit in de top 3 van herkomstlanden van asielzoekers in België en wordt door de Global Peace Index nog steeds gezien als tweede gevaarlijkste land ter wereld.
" Het nieuwe rapport vervangt de vorige richtlijnen van 19 april 2016 en geeft antwoord op de vraag hoe asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers best beoordeeld kunnen worden;
" De meest opmerkelijke nieuwigheid in de nieuwe richtlijnen is de uitdrukkelijke uitsluiting van Kabul als intern vluchtalternatief. Hoofddreden hiervoor is dat de Verenigde Naties de provincie Kabul aanduidt als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen dus dagelijks gevaar.
" Ook de socio-economische situatie van de stad is onhoudbaar geworden door de exponentiële bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken, en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met zware voedselonzeekerheid.
" Hierdoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. Dit kan zowel voor nieuwe verzoeken als voor volgende verzoeken een nieuw doorslaggevend element zijn. [eigen onderlijningen]"

De verzoeker heeft zodoende een concrete kritiek naar voor gebracht als waarom er, in weerwil van de bevindingen van de commissaris-generaal, heden geen sprake is van een veilig intern vluchtalternatief in Jalalabad, via de luchthaven van Kabul.

De Raad erkent dat deze concrete argumentatie oorspronkelijk werd gevoerd in het kader van een beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire

beschermingsstatus. Het staat vast en het wordt niet betwist dat dit beroep nooit op de rol kon worden geplaatst aangezien de verzoeker niet om tijdig het rolrecht te betalen. De opheffingsbeslissing van 10 december 2018 is dan ook definitief. Hoewel het onderhavige beroep niet kan worden aangewend om alsnog toe te laten dat de verzoeker de wettigheid zou betwisten van de inmiddels definitieve opheffingsbeslissing, dient erop te worden gewezen dat de vreemdelingenwet de gemachtigde, wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven, er niet toe verplicht om het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling te beëindigen, laat staan om ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Overeenkomstig artikel 11, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, “kan” de gemachtigde immers in dit geval beslissen dat *“de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten”*. Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het niet om een verplichting maar om een mogelijkheid gaat: *“Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven op grond van artikel 55/5, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.”*

Om met kennis van zaken te kunnen beslissen of het in verzoekers geval verantwoord of aangewezen is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hebben de diensten van de verweerder de verzoeker met een aangetekende brief van 18 januari 2019 uitdrukkelijk uitgenodigd om zijn standpunt te doen kennen. Het bestuur heeft de verzoeker er in deze brief van geïnformeerd dat hij illegaal op het grondgebied zal verblijven indien zijn recht op verblijf beëindigd of ingetrokken wordt, waarbij dus een verwijderingsmaatregel (met inreisverbod) “kan” genomen worden. In deze brief wordt de verzoeker gevraagd om een vragenlijst in te vullen en dit in het kader van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat eenieder het recht verleent *“om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel genomen wordt”*. De voorgedrukte vragenlijst gaat uit van de diensten van de verweerder zelf en zij bevat de uitdrukkelijke vraag of er redenen zijn (en zo ja, welke) om niet naar het land van herkomst terug te keren. Deze vraagstelling dient dan ook te worden gekaderd in de autonome beslissingsbevoegdheid van de gemachtigde, die als enige kan beslissen om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling wiens beschermingsstatus werd opgeheven. Los van de vraag of de verzoeker tegen de opheffingsbeslissing van de commissaris-generaal op de correcte wijze een beroep had ingediend bij de Raad (*quod non*), kwam het de gemachtigde dan ook toe om binnen zijn eigen beslissingsbevoegdheid ter zake een afweging te maken van de door de verzoeker opgeworpen redenen waarom hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst. Het gegeven dat de verzoeker ter zake een kopie heeft bijgebracht van een verzoekschrift gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal en het gegeven dat dit verzoekschrift geen rolstelling verkreeg, ontslaan er de gemachtigde dan ook niet van om de kritiek betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad en Kabul concreet in overweging te nemen bij zijn beslissing om al dan niet over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke concrete afweging ligt echter niet voor. De gemachtigde bevestigde in de bestreden akte nochtans uitdrukkelijk dat de verzoeker de *“ingevulde vragenlijst en een kopie van het voormelde verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing voor(legde)”* en hij gaf ook nadrukkelijk aan dat *“bij het nemen van (...) het bevel om het grondgebied te verlaten met al deze elementen, evenals met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening (zal) worden gehouden”*. Niettemin dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde zich, inzake de terugkeer naar het land van herkomst, ertoe beperkt te verwijzen naar het oordeel van de commissaris-generaal dat de verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij herhaaldelijk terugkeerde en hij over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt. Aangezien de verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn hoorrecht en hij in dit kader, met verwijzing naar een aantal rapporten, net een ander standpunt heeft ingenomen omtrent dit vluchtalternatief, volstaat de loutere verwijzing naar de beoordeling van de commissaris-generaal niet. De gemachtigde wijst er voorts nogmaals op dat de verzoeker om familiale redenen herhaaldelijk en langdurig terugkeerde naar zijn land van herkomst. Ook uit deze vaststelling kan echter niet blijken dat de gemachtigde een concrete afweging heeft gemaakt omtrent de door de verzoeker naar voor gebrachte concrete kritiek betreffende de actualiteit van het *“redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief”*, zoals geformuleerd in het bijgebrachte verzoekschrift van 14 januari 2019 en zoals hoger geciteerd.

Hoewel de diensten van de verweerder in het kader van de mogelijkheid tot de afgifte van een verwijderingsbeslissing zelf naar het standpunt van de verzoeker hebben gevraagd, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de door de verzoeker naar voor gebrachte concrete kritiek inzake de actuele veiligheid in Jalalabad en Kabul niet in zijn beoordeling heeft betrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. De Raad merkt dienaangaande nog op dat de verzoeker niet enkel aangeeft dat geen rekening zou zijn gehouden met enige (bestaande) beroepsprocedure, maar tevens en voornamelijk dat er i) geen rekening werd gehouden met het verzoekschrift van 14 januari 2019 en ii) dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten afgaf zonder standpunt in te nemen omtrent hetgeen de verzoeker uitgebreid had geargumenteerde. De Raad kan ter zake enkel vaststellen dat de verzoeker, in navolging van de gerichte vraag van 18 januari 2019 om zijn standpunt te doen kennen inzake de redenen die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst, een kopie van het verzoekschrift van 14 januari 2019 heeft overgemaakt zodat de verweerder onmiskenbaar op de hoogte was van de in dit verzoekschrift naar voor gebrachte argumentatie omtrent de actuele veiligheid in Jalalabad en Kabul. Ook het verweer aangaande de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De argumentatie als waarom de verzoeker geen schending zou aantonen van artikel 3 van het EVRM, betreft overigens een *a posteriori* gegeven redengeving die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing of in het administratief dossier.

Het eerste middel is derhalve, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt in het voorliggende geval tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker brengt in het eerste middel geen enkele concrete kritiek naar voor betreffende de beslissing tot beëindiging van verblijf en hij acht de in dit middel aangevoerde rechtsregels enkel geschonden door de afgifte van (of de tenuitvoerlegging van) het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden akte bevat echter twee afzonderlijke beslissingen, met name enerzijds een beslissing tot beëindiging van verblijf en anderzijds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er op dat artikel 11, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet de gemachtigde twee onderscheiden beslissingsbevoegdheden geeft, waarbij geenszins is voorzien dat de gemachtigde geen beslissing tot beëindiging van verblijf zou kunnen nemen zonder dat meteen ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De beslissing tot beëindiging van verblijf kan daarom op eigen gronden, los van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeind blijven. Het gegeven dat deze twee beslissingen in één en dezelfde akte werden opgenomen, impliceert niet dat het om een beslissing zou gaan die in rechte één en ondeelbaar is. De kritiek tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf die weliswaar aan dit bevel voorafgaat maar die er geenszins het accessorium van vormt.

De Raad stelt bovendien vast dat ook het tweede en laatste middel, waarin de verzoeker besluit dat een vernietiging van het bevel van 12 februari 2019 op zijn plaats is, exclusief is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook dit middel kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf.

4. Korte debatten

Er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing is derhalve, wat deze beslissing betreft, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de beslissing tot beëindiging van verblijf. De vordering tot schorsing wordt voor het overige dan ook, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 genoemde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE